

Arrest

nr. 149 351 van 9 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 5 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 februari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HUYSMAN, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

In de nota met opmerkingen worden de feiten als volgt samengevat:

“Er werd d.d. 16 mei 2014 een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal (PV nr. BG.55.L2.002748/2014) wegens zwartwerk.

Verzoeker werd d.d. 17 mei 2014 bevolen om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 13.

Op 17 mei 2014 werd de beslissing genomen waarbij een inreisverbod van twee jaar werd opgelegd onder een bijlage 13sexies. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag ter kennis gebracht.

Er werd d.d. 20 juni 2014 een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal (PV nr. BG.61.L2.003500/2014) wegens zwartwerk.

Verzoeker werd d.d. 21 juni 2014 bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). (...)”

Op 3 februari 2015 trof de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die op dezelfde dag betekend werd onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de thans bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“(…) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen² tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 0 (nul) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

() 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijf zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(x) 2° in volgende gevallen :

[] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art. 6, eerste lid, van de wet)

[] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een geldige, door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven tijdelijke verblijfsinstemming die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven visum lang verblijf die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21 § 2bis Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

De vreemdeling die langer in het Rijk verblijft dan de duur van het fort verblijf gemachtigd in toepassing van het internationaal akkoord.....

of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

() 6 wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

() 7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

() 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandig of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging

(x) 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.“

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 1, 8° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) definieert een inreisverbod als volgt: *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)”*.

Er werd ten aanzien van verzoeker op 17 mei 2014 een beslissing getroffen waarbij een inreisverbod van 2 jaar werd opgelegd. Deze beslissing werd verzoeker blijkens het administratief dossier op dezelfde dag ter kennis gebracht samen met het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee het gepaard gaat. Verzoeker kan dan ook niet dienstig uit de lucht komen vallen voor wat betreft dit inreisverbod of daaromtrent nog meer motieven verwachten in de bestreden beslissing. Uit het administratief dossier en de informatie waarover de Raad beschikt blijkt niet dat verzoeker tegen het inreisverbod of het daarmee samenhangende bevel om het grondgebied te verlaten een beroep heeft ingediend bij de Raad. Deze beslissingen zijn dan ook definitief.

Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker het wettelijk vereiste belang ontbeert bij huidig beroep. Verweerder vermag, ingeval van een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, immers niets anders dan – na te hebben vastgesteld dat verzoeker nog steeds in het Rijk verblijft en onder een definitief inreisverbod, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, staat – enerzijds vast te stellen dat het verzoeker voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cf. artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet), quod non, en anderzijds opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren op grond van artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet indien hij vaststelt dat verzoeker in het Rijk verblijft ondanks dit inreisverbod.

Verzoekers betoog dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze is gemotiveerd – wat op zicht van de bestreden beslissing manifest feitelijke grondslag mist – en zijn betoog inzake artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – waarbij hij volledig nalaat in concreto te duiden met welke elementen alsnog rekening diende te worden gehouden – kan geen afbreuk afdoen aan het bovenvermelde evenmin als de mededeling ter terechtzitting van de verzoekende partij dat zij zich op het vlak van het belang bij het beroep gedraag naar de wijsheid van de Raad.

Het beroep is onontvankelijk wegens een gebrek aan belang.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep gelet op het vigerende inreisverbod, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota, is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA